

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłat,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwo.š da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džěłat
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech éł khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew óe. F.

« Sserbske njedzelske łopjeno. »

Budyšin

30. januara 1927

Bauhen

Čištóč a nakład Čsmolerjez knihicziščzjetnje a knihacnje šap. družst. s wobm. ruk. w Budyšinje.
Wukřadža kóždu šobotu a placzi bértlětnje 78 šlotych pierještow.

4. njedzela po Třoch kralach.

Łut. 2, 41—52.

Wšitke njedzele po třoch kralach čzedža nam krašnosć toho Anjese pokasac, kotrehož šjewjenje w hodownym čzašu šwjeczachmy. Jara drohe je nam potom tuto šłowo, kotrež je jenicška rosprawa, kotraž nam něšto powěda wo džěczatku Jesušu. Wjele wěšo njewěmy wo Jesušowym džěczatstwie. ale jenicške pohladanje na čzaš, hdžež běše wón dwanaće lět stary, došaha, nam rjanosć jeho džěczatstwa pokasac.

Wšes čzo bywa džěczatstwo lubosne a rjane a ššto móžemy ša to čžinic?

Jesušowy staršiški dom je pobožny dom był. Róždolětně řhodjenje Josefa a Marije do Jerusalema njeběše jenož morwa wučenosć, a dušha Marije šebi po Bosy žadaše. Tajkimaj staršimaj Bóh šwojeho šyna dowěri. Wona štaj jeho šštitowaloj a wšitko šte wot njeho daloko džeržaloj.

Staršiški dom ma najwjetšu wážnosć ša rowicze młodžiny, maczeriški hłóž džěczatko šwopředka ššiški. Pobožna macz budže pšhezo dobry šacziščz na dušhu džěczatka čžinic, niž jenož š dobrej wolu, ale tež hušto bjes toho, šo wona to wě; žpny duš doma je, kotryž wobdawa džěczazu dušhu. Niž jenož, šštož džěczó ššiški, ale tež šštož wšchědnje widži, čžini šacziščz na jeho dušhu. Runje tajka wučžba je ša džěczazu dušhu najwážnišha; pšhetož šacziščz, kotryž wobdawa wšchědnje jeho dušhu, njemóžemy měricz a ženje šašo wutrěcz. Wokřebje wot wutrobny džěczatka placzi, šo je hišče w njej čžehnjenje ř Bóhu. Šdnž móže džěczatko bajki ššosumicz a hdžž tež hižo šwědomje we šebi šacžawa, čžehodla njednřbjašo hi-

štorije šwjateho pišma ššosumicz! Kaš rad džěczó bibliške ššawišny ššišha! Kaš pilnje šo prašheja a čžedža pšhezo wšazy wědžecz wo Bosy a tym Anjese Jesušu. A jara wážne je, šo džěczom krašnosć ššchěczšijanskeje wěrný na tajke wášchne pokasamy. Šštož žiwjenje ma, tež džěczazu dušhu čžopku čžini.

Wšitkad, žiwjenje, ššutkowanje ššaršich přěni njewu- hašniwy šacziščz w čžlowješkej dušhi wróczó wostaji. „Twój nan a ja“, džěšhe Marija ř Jesuše. Pola njeju běše to woprawdže hromaduhicze. Njepšhesjednosć, hněw a šwada mjes ššaršimaj šu ša džěczazu dušhu kaž šymny mřos. Džěczó šu potom šrudne a hrube, ššlónczne šwětko pobrachuje.

Džěczó nješju paš jenož wot ššaršheju, ale tež wot dru- hich čžlowjekow wobdate. Wšitzy mam řdžěczó wokoło šo a wšitzy dnřbimy na džěczazu dušhu ředžbowac. Pšhetož šštož řěczimy a čžinimy, tež džěczó widža a ššišha. „Šštož paš pohóřšhuje jeneho wot tnych mólczšich, tomu by ššepje byšo, šo by mšynski kamjeń na jeho ššihu powěšcheny a wón pote- pjeny byš w morju, hdžež najššubšho je.“ Řjany nadawš je, na wutrobach džěczó džěłac. Wone šu ššwarne kaž ničzo druge w šwěczje. Je čžlowjek paš stary, potom je wón šštomej po- dobny, kotryž šo njeda wšazy ššibowac.

Š ššchěczšijanskim wocžehnjenjom budže pola młodžiny dobry šašořł položeny. Ššłowna wěž wěšo najpředy je pšhi kóždej nabožiny, šo ju ššesnajemy. Ale někotry móže řerje wotmołwicz na wšitke nabožinske prašchenja, a njeje dobry ššchěczšjan. Wukřncz a wědžecz njeje došcz! Nabožnosć dnřbi ř wutrobny pššincz. Tajki čžlowjek je šštomej podobny, kotryž pššinjeke šam ššwoje plodny. A hdžež je žiwjenje ř Bóha, tam je tež nabožnosć, kotraž ma ššwój řorjeń ššuboko w čžlowje-

stej wutrobje. Hdyž kmy kamy w Bosy žiwj, potom budža tež czi něšto wot toho šhonicz, sa kotrnyž ko k Bohu modlimy.

Džak a žohnowanje wšchitzy kabi saškuzja, kotliž maja wutrobu sa našču mlodžinu, so bychu pomhali čaž jich konfirmazije čžinicz čaž, hdžež džeczi kbjje kamyh jesnaja a te tomu Knjezej pschiindu, so bychu kamy šhonili, so je Bóh tež jich Wótz a so mohle potom wšchitkim spytowanjam napschecziwo i wusnacžom kwojeje wutrobny wotmołwicž: „Njewěscze, so ja bycz mam w tym, šchtož mojeho Wótza je?“

„A wón džěšche i nimaj dele a pschiindže do Nazaretha a běšche jimaj poddany.“ Esnano kabi myšlimy, so je dompuč Jesušej jara čžežki był, so je jemu po rjannych hodžinach we templu, po tajkich kwjedzenjach jeho wutrobny, jara čžežko padnyło, do Nazaretha dele hicz do wšchědnych pschiskuschynoscžow a do khudobny toho čžežle.

Tak by tomu było, hdy by šhonjenje jeho wutrobny tónz měło, jako wón templ wopuščczi. Je-li to, šchtož kmy we kwožich wutrobach šhonili, jenož pobožne myšle, štupi tomu wšchědne žiwjenje njepschecželnje napschecziwo, a wot tajkich hodžinach w Božim domje nicžo wjazny wysche njewostanje, hacž dopomnjenje.

Jesuž wostanje tež swonka templa w tym, šchtož jeho Wótza je, a džěšche wjekele dele a běšche staršchimaj rad poddany. Swólniwa poškušchnoscž mlodžinu rjanu čžini. Jesuž běšche staršchimaj poddany a poškušchny. A tajka poškušchnoscž běšche čžim rjeišča, dokelž wón tola we kwojej wutrobje wjetšchi běšche hacž staršchej. „Wonaj njesrosumischtaj to kłowo, kotrež wón k nimaj rěčžěšche.“ Wón wědžěšche wjele wjazny hacž staršchej, a tola běšche jimaj poškušchny. Jeho poškušchnoscž pschecziwo staršchimaj běšche tež poškušchnoscž pschecziwo Bohu. S bjesbóžnoscž pschiindže, hdyž džeczi tnyh njepoškušchaja, kiž ko sa nje staraja. S luboscž k Bohu pak pschiindže swólniwa poškušchnoscž. Kajka pnyha je tajka poškušchnoscž sa mlodžinu.

Dženka je wožebje nusne, so je sažo w našchich domach pobožnoscž, i kotrež džeczi wuindu, kotrež pschiwosmu najprjedy ducha kwojeho doma a kotrež budža potom i prawymi kšchescžijanami, kotliž móža tež druhim pučž k tomu Knjezej pokazowacz.

Čžehodla běšche Jesuž tak rad we kwojim staršchiskim domje? Niz jenož, dokelž w poškušchnoscži khodžěšche, ale tež, dokelž běšche jeho staršchiski dom dom měra, dokelž běšche w domje Josefa a Marije Bože kłowo prawidło, dokelž w domje čžežle khwalobne khěrlušche israelskeho luda ko klyšhecž dawachu, modlitwy pobožneho nana, pobožneje maczerje ko k Bohu pošbehowachu. Wšchudžom, hdžež tak je, tam je wšcho lubosne a rjane. Pohladanje na Jesužowe džecžatstwo naž namołwja: Wny njedyrbicze džeczi jenož do Božeho doma wodžicž, ně, scžincze tež kwoj dom sa město, hdžež bydli Boži mēr!

Samjeń.

Šchto ma Pestalozzi načemu čžežej prajicž?

Takle postupuju a ko próžujo je Pestalozzi wjele namałak, kiž buchu jeho wučžomžny. Esmešch prajicž, so Pestalozziowe sažadny a wašchnja wufublanja kowuskutkuja a so ko jich wliw w najnowišchich pošpytach škulstwa jewja.

My mamy Pestalozziwej pschede wšchěm sa to džakowni bycz, so je wón se wšchej khutnosczu staršchiskemu domej doprajil a dopokajal, so ma staršchich dom tón wožebity nadawł, bycz přěnišcha wučžernja a wufublarnja sa žiwjenje. A toho-

runja kłuscha našch džak tutomu mužej sa to, so je wón materialistiskemu smyšljenju, smyšljenju, kotrež ko jenicžny na semške, sachodne sepjera a i tajkim saběra, napschecžo skutkowal a džěłak, sbudžujo mozy ducha a wutrobny, a tohorunja sa to, so je wón dorasnje žadał, so ma bycz pobožnoscž saklad a podlož wšcheho wěrneho čžlowjestwa. Jemu „je wěra a luboscž sa čžlowjeka to, šchtož je šchtovej k jeho roscženju korjeń!“ Tohodla dyrbi tón džek jeho wopominanja naž wšchěch pohnuwacz, wšcho čžinicž, so bychu tute korjenje tutoho šchto ma strowe a čžike a mózne woštale, t. r. ko se wšchej mozu a horliwoscž sa to staracz, so stej wěra a pobožnoscž to přenje a sakladne wšcheho wufublanja, a to w staršchiskim domje najprjedy a pschede wšchěm a potom w škulach a wustawach runje tak.

My skutkujemy w duchu Pestalozzi, hdyž kabi my tež w našchim čžežu pschewemy a žadamy, so w domjazym a sjawnym wufublanju woprawdže duch kšchescžijanstwa bydli a knježi. A tu ma kóždy jenotliwy škladnoscž, stajicž tutomu wulkemu a nadobnemu pschecželej džeczi a staršchich, haj žykeho čžlowjestwa, žiwny, trajazny pomnik. A runje tuto a pschichodne lěta budža nam sa to škladnoscž doščž poščicžecž.

S Pestalozziownych spižow a kłowow čžemy tu někotre rjane a sakladne podacz, kotrež nam pokazuja tutoho muža w jeho wulkej luboscži sa džeczi a nam pokazuje, šchto my čžinicž mamy: „Žane roswučžowanje šchule njepóndže džecžom tak k wutrobje, kaž to, šchtož je staršchej wučžitej.“

„Ty staršchiski domje ky sažoł wšcheho čžisteho wufublanja čžlowjeskeje natury. Staršchiski domje, ty šchula dobrnych počžinkow a štata!“

Wutroba: „Přenje roswučžowanje džecžca njebudž ženje wěž hlowny, ženje wěž rosuma! Wono budž wěčžnje wěž smyšljenja, budž wěčžnje wěž wutrobny, wěž maczerje!“

Pschirunaj k tomu tež přědowanje tutoho kopjeńka, kotrež czi w Pestalozziownym smyšle přěduje wo 12lětnym Jesužu. (Pofracžowanje.)

Sakška krajna žyrkej a Šerbjo.

Wo tym tu dženka krotke kłowo. Drobnišche wo tym nam nadžijomnje bórny knjes wyschichi farar Domaschka-Budescžanski napische, kotrnyž je dženka hišcže — 25. januara — khorny. Pschewemy jemu nutrnje, so by Bóh tón Knjes jemu wotkhorjenje spožčil a strowoscž a čžikoscz, so by wón hišcže dołho i čžilymi mozami sastawacz mohł nowej kšerbstej sastojnistwe w krajnej žyrkwi a tež spěchował druge nusne džěka Šerbowstwa, kaž pschede wšchěm tež waznu naležnoscž kšerbškich spěwarškich.

Sakška žyrkwinska wyschinoscz je k. fararja Domaschku pomjenowala sa kšerbsteho sastupjerja superintendentny sa wšchě kšerbsto-němške a němško-kšerbke wožadny a jemu dalokohahazu pošnomož spožčila. Sdobom dosta wón titul „wyschichi farar“ — Oberpfarrer. — K. wyschichi farar Domaschka poda hišcže wo tutej naležnoscži kšerbstej sjawnoscži kam rosprawy. To je, hdyž nam po sakonju kšerbška superintendentura njebu dowolena, i najmjeišcha wulke a wobšchěrne narunanje sa to, a móže naž, kaž dołho nam sakon tak mjenowanu „kšerbštu superintendenturu“ njedowola, spokojicž, njech tež niz to žadanje po tajkej superintendenturje, kotrež tež němšy duchowni podpjeraju, wotštronicž. Tuto pomjenowanje pschědknydy našcheje kšerbsteje konferenzy a jemu spožčena sastojnistka pošnomož je pak wulki pošup pornyo tomu, šchtož mēšachmy we šańdžonym lěcže sa wěšte.

A tomu nětk šhonimy, so je žyrkwinska wyschinoscz knjesa wyschicheho fararja Domaschku tež do synodny powołala. S tym

bu jene hižo dawno wuprajene a wospjetowane wulke žadane Sserbow dopjeljene, kotrež tež Nēmznj podpjerachu, mjenujzj to, so by mjes tymi, kotrnyž hme zyrkwinska wyschnoscž nimo wólbow do synodny powoľacž, tež byl Sserb, herbski farar, wožebje tež tohodla, dokelž njebē pschi poľlednjeje wólbje možno, herbskeho fararja žobu do synodny wuľwolicž. Sa to budža žyle wēscže Sserbjo naschej krajnej zyrkwi wutrobnje džaťowni, žo wjeľelo nad tym, so je žo pschi nētkle knježaznyh šatonskich wobštejnosczach herbska naležnoscz takle šjadowala.

Njesapomnimy pschi tym pokasacž na stipendium abo podpjern, kotrež je krajna zyrkej sa Sserbow wustajila, so by tež khudym wobdarjenym žynam nascheho luda pomhala smožnicž studium bohohłowstwa. So by žo jich nētko tež doicž herbskich hólzow namakalo, kotsiž bohohłowstwo studuja a potom naschemu ludej žluža jako herbszn fararjo! Tu khwilu je trashedazn pobrach! Huska nima hišcže herbskeho fararja a Horni Wuješd tež niz! Kať žo tutej naležnosczj šarjadujetej, njeje dženža hišcže wēste. Hdnyž žo njedawno w nowinach wo tym pišasche, so zyrkwinska wyschnoscž nohze herbskemu fararjej do Huski hicž dacž, by žo k rosjašnjenju dnyrbjalo pschispomnicž, so žo potom šažo druge městno w Sserbach wuprósdni, kotrež njemēko dobrnyh pschicžinow dla wuprósdnjene wostacž.

Swonka Sserbow je tuchwilu jenož hišcže jenicžki duchowny, kotrnyž je herbskeje rēcže móžny, a młodnyh bohohłowzow, kiž móhli bórny do šastojnstwa, tež nimamy.

Tole dženža š krótka. Dokladnišeho nam nadžijomnje bórny nasch synodala k. wyschšchi šarar Domaschka poda, kotrnyž smēje nētko š naschim wuľwolonym herbskim synodalu, k. wysch. wučerjom kantorom Šancžku-Borschicžanškim šažo, kaž pschi poľlednim šendženju poľlednjeje štareje synodny, Sserbow a Lužizu w přenjeje noweje synodže šastupowacž.

Š bliska a š daloka.

Š e f t y.

Na durje katolskich zyrkwjow w Mnichowje bu šcžehowazn wufas aržybiskopa pschibitny:

„Š khłostanjom exkommunikazije — to je wušamknjenje š zyrkwje — khłostaja žo cži, kiž žo wobdžela na šhromadžisnach šektow, kotrež žu katolskej zyrkwi njepšhecželšzn, kaž adventistow, tnyh tak mjenowaných „Ernste Bibelforscher“, baptistow, tež spiritistow a theosophosow a tohorunja cži, kiž špižny a knihi tutnyh cžitaja. Kóždny budž warnowaný psched woľolonoscherjemi a agitatorami, kiž chzedža ša „mižony“ hromadžicž a „mižonške špižny“ pschedawacž. Pschi tym dže to š wjetšcha wo dohnyť a propagandu nekajškej šektny. Wustup š zyrkwje a wotpad wot wēry štej wot japošchtolskeho cžaša žem najcžeššchi hrēch. Šej šcžehuje exkommunikazija še wšchem cžežkim, šchtož wopšhija. Lopjena, kotrež wēre a dobrnym počinkam šchodža, a pshecžimo zyrkwi wojuja, nježmēdža katolikojo ani žebi škasacž ani cžitacž.“

Nabožne wibanje w Afrizy.

Mižionarojo, kotsiž nētko šažo we wjetšchej licžbje na mižionške pola wučahuja, podawaja powēscže š Afriki wo wobšchērnym nabožnym šbudženju a hibanju, kotrež žo 1914 we štacže Liberia šapocža a to bjes pomozny europiškich mižionštwow.

Cžornuch abo negar Harris, štacžan negarškeje republiki Liberia, bē tu wot Boha wuľwoleny grat. Wot 1914 hacž 1924 džekasche wón žam; nētko je tam 150 nownyh woľadow.

Šchtyrjo mižionarojo a 35 evangelistow šastaruje tute 150 woľadow a rjaduje jich naležnosczje; na 100 młodnyh mužškich je w Dabnu na evangelistiškej šchuli šjednocžennyh, so bychu potom jako evangelistojo škutkowacž móhli. Cžitanki žo tam cžišcžja, tohorunja katechismus a špēwarške. Evangelion Marka je hižo w tšjoch dialektach tutnyh krajnow cžišcžany a žo jara rosšchērja. Bibliju, we hłownej rēcži krajiny cžišcžczanu, maja ša žwjatu. Na 30 000 wobrocžennyh je žo w tnyh 150 woľadach šjednocžilo a pschēzo hišcže pschichadžejaja nowi wobrocženi š cžyrjodami, so bychu tohorunja do tutnyh woľadow pschijeczi byli.

Harris bē psches mižionstwo špóšnať, so Žesuf je tón Khrystuf. Tuž žo wón do žwojeje domišny wróczi so by tam evangelion pschpowēdať. „Wny njednyrbicže žanyh druhich Bohow mēcž pschi mni!“ předowasche wón še šahorjenošcžu, pokasuju ludej Žesufa. Š wopředka njenamaka wjele pschiwista, nē, wjele bóle pshecžiwjenje; haj, bu žamo š kraja wupokasany, jako 1914 wójna wudyri. Cžaž pschēscžehanja bē ša njeho š dohnyťkom. Žeho předowanja buchhu hłubšche a khutnišche a škutkowachu bóle. Žeho poľkucharjo rosbičhu a šnicžichu žwoje fetišche a žwojich pschibohow, pytachu roswucženje a buchhu wēryžny. To bē w republižny Liberia; do žwojeje domišny pschi elfenbeinskich brjohach morja njebē žo hišcže wrócžicž mohť. Tola tež tam žo jemu šažo kraj wotewri.

Biblija, kotruž w Liberiškim kraju rosšchērjesche, pschewobroczi žny kraj a šbudži nowe dobre počinki a waschija. A tole, kaž mōž žeho předowanja, dobu jemu šažo šastup do narodneje krajiny. Žeho mjeno rosnježe žo daloko a šchēroko. Wo štach a tnyžazach khwatachu ludžo k žeho předowanjam; žamo dokhich pučzow žo njebojachu; bēchu dwaj dnjej a dlēje po pučžu, so bychu k njemu pschishli pēšchi, po želesnižny abo w cžolmach. A tež tu mējesche wón podobny wušpēch. Žetišche a pschibohojo buchhu špaleni abo šarncži abo evangelistam pschepodaczi, kuskarštwow bu wutupjene. Štare pohanštwow bu ša krótki cžaž poražene. Tnyžazny doštachu žwjatu šschēženizy; po džekacžtnyžazach wušnawachu žo tam pschi brjohach morja a we tnyh wšchelakich wžach ke šchēscžijanštwu. Katolski mēšchniť žudži wo tutnyh podēndženjach: „Šchtož žnyke wójško mižionarow ša 100 lēť njeje dokonjalo a njeje mohťo dokonjecž, to dari Bóh š tutnym mužom ša tšji mēžazny!“

Zyrkej a štat.

Wjednižny a biškopjo evangelškich zyrkwjow Nēmškeje bēchu žo 12. a 13. januara w Erlangenje šhromadžili we mjeišchim wubjerku „Bowschittkowneje evangelško-lutherškeje konferenžny“. Š wjednikom poľedženjow bē nasch krajny biškop Šhmels. Jednachu a wuprajichu žo wo wažnyh prašchenja zyrkwje, kaž wo nadawkach předašškeho hamta a zyrkwinyh šastupjerštwow, wo Lutherownym katechismje, kať mēť žo wón nētkle trjebacž, wo zyrkwinyh šjednocženštwach a druhim. Erlangenške wobnydlerštwow wobdželi žo žwēru pschi wuhotowanjach tutoho šendženja, kotrež dalšchej šjawnosczj šnowa šjewi, so je nascha lutherška zyrkej pschi džele.

Přenja šakša krajna synoda pod noweje wustawu je powołana. To je 13. porjadna synoda doznyla. Džen 31. januara žo w Drježdžanach šendže. Kaž je šnate, mējachu žo do njeje wuľwolicž 60 synodalow. Tute wólbny žu nēť škončene. Mjes wuľwolonymi je nasch dotalny herbski synodala knjes wyschšchi wučer kantor Šancžka-Borschicžanški. Nimo toho powoľa zyrkwina wyschnoscž do kóždeje synodny nē kotrnyh šastupjerjow, wožebje wjednikow wulškich zyrkwinyh

swjastow. Mjes powołanymi je tón krócz k přenjemu rasej — kelkož je nam snate —? — Sserb, a to knjes wyschchi farar Domaschka-Budesteczanski. Tak budžemy my Sserbjo sažo se herbskim fararjom a se herbskim lajikom sastupjeni, šhtož je swjebelaze. — —

Sarjadowar ewangeliskeho zyrkwineho nowinarstwa we Sakskej, farar i Kirchbach bu sa druheho předarja pschi Drieždžanskim domje powołany. Šhto nětk wjednistwo ewangeliskeho nowinarstwa pschewosmje, njeje hišcže snate.

Wschelke i bliska a i daloka.

Staczi kwaz je sažo nimo. Nasche džeczi su so sažo sa-wjebelike na tutym dnju stareho, pola naš sašpdleneho wasch-nja. Njeh ta luboscž, kotruž na tutym dnju nashonichmy, jim tež i nowa sašcžepi do wutrobny luboscž ptacžatkam, so je nětkole, hdnž syma i nowa do kraja sacžahny, i pizu sastaru-ja, a so jim hewaf žaneje schodny a schiwodny njecžinja.

— **Kat žebi to rosjažnisch?** S zyrkwje wustupuja, pra-žizny, so je zyrkwinski dawf pschewyškof. Mižionistwo šapowě-duja dary, wudawajo, so je Němska wofhudnyka. Me: 1913 bu w Němskej wufurjonych 12,4 milijardow zigaretow, 1920 hižo 20 milijardow, a 1925 skoro 30 milijardow. A i tym niž došč. 5,6 milijardow zigarow je so tež hišcže wufuriko.

— **Ratarjo doprědka,** mjenujzny sa njedzeli! W Anger-mündže wobšamfny pschedžndstwo „Landbunda“, wšchēm pschi-samfnyjem žobustawam, wšchēm wjednikam starých a mlo-dných ratarjow a wšchēm w druhich towarštwach skutkowazym ratarjam a tohorunja wšchēm ratarškim džekodawarjam jako žwjatu pschikžuschnosč napožožicž, njedzeli mēcz sa schescž-ianski žwjaty džen a so wšcheho wšdacž, šhtož mohlo njedzeli někať wotšwjecžicž. — Tež we Łuzizny je njedzela schodowala, a to i džekanjom a žwjedzenjemi a towarštwowymi wuhoto-wanjemi. Tuž je tajki pohor tež pola naš nusny! S dobrym pschikladom mohle tu na psch. rycžerškubla a druge kubla hncž tam, hdnž džekacžerjo a drusy njedzeli bērnny šberaja. Tole njeje w přjedawšich čžahach bylo a njetrjebalo a njedyrbja-ło tež w našim čžahy hncž. — Tohodla: ratarjo doprědka sa njedzeli — a tež, so to pschistajimny: sa žwjedžen šjewjenja a přeni pokutny džen. Tutej staj hišcže žwjataj dnjej zyrk-wje. Na to je so tu a tam na psch. pschi požlednim žwjedženju šjewjenja sabyllo.

S Wobšlinka. Nascha wožada licži nětko 2762 dušchow; wona je potajkim w požlednim čžahy šhētro rostka. W lēcže 1926 je so tu narodžilo jenož 50 džeczi, a to 22 hólzow a 28 hólzow; mjes nimi bēšche 5 njemandželskich. 70 džeczi wob-nowi žwój schcženski žlub. Wērowanjow je bylo 17. Se-mrēli su 30 wožobow a buchu wšchitzy tu pokhowani, nimo toho 7 wožobow, kiž su swonka wožadny wumrēli. Najstarša wožoba bēšche psches 91 lēt stara. A Božemu blidu bē 2050 wožobow, něšto wjazny hacž lēto. přjedny. Mjes nimi bēšche 957 mužow a 1093 žonow. 85 dōstachu domach žwjate wotšanje. Licžba herbskich špowēdných je byla 683, dofelž Bohužel wjele Sserbow na němštu špo-wēdž šhodzi. Wungošch powšchitkownych šbērkow bēšche 124 hriwnow, druhich šbērkow 117 hriwnow. Nimo teho je so sa šhudny mohlo rosdželicž na 150 hriwnow. Čži-tarjow Mižioniskeho Pōžka bēšche hišcže na 100, hacžru-njež tu tež licžba Pomhaj Bōha wotējera. — Wšchēm, kiž žobu džēaju na twarjenju Božeho kralestwa, wutrobny džaf. Bōh pak daj tež dale naškej wožadže žwoje bohate žohno-wanje.

S Hornjeho Wujesda. Nasche farške městno, kotrež so bōr-ny wuprōdny, dofelž so našch k. farar Kapler do Budyščina k Michaskej zyrkwi pschepndli, je w nowinach wupišane. Wy-tamy herbskeho fararja. Nadžiomnje so nam tuto pschecže dopjelni.

S Huski. W naškej wožadže, kiž ma 3823 ewangelškich dušchow, bēšche w lēcže 1926 narodow 83; 43 hólzow a 40 hólzow, mjes nimi 12 njemandželskich; pacžerškich 75; pschi-powēdanjow 47 a wērowanjow 35; špowēdných 3008 mjes nimi 513 Sserbow, 2495 Němžow, 92 domach wopravje-ných; semrjetných 30. Sa mižionistwo mjes pōhanami je so 551 hriwnow dariko.

— **Sakski prynz,** najstaršchi žyn něhdušcheho sakškeho krala Augusta, študowasche po revoluziji wožebje na uniwercitje w Freiburgu w Br. bohōškōstwo abo theologiju. 1925 bu sa mēšchika wufwjecženy a sastupi w našymje 1925 do novi-ciata — t. r. do wustawa sa tajkich, kotřiz čžedža do rjaba Jesuitow sastupicž — w Feldkirchu. So dokonjanym lēcže no-wiciata je so do Bullacha do wustawa Jesuitow pschepndlik, so by tam we žwojich studijach postupowaf.

— **Berlin** je šhētro džiwu Sylvester žwjecžik. 535 wožo-bow bu wot polizije napišanych, a to 81 dla njekhmanštwow, 62 dla bicža, 56 dla pjanosčje, 52 dla wobšchodženja wēžow, 436 dla šchidwōženja, 22 dla šranjenja, 20 dla kaženja do-mjazeho mēra, 18 dla padušštwow, 15 dla špjecžiwosčje, 14 dla jebanja i worcžišnu, 43 dla wšchelafich druhich njekhman-štwow. Pomozne štraže dnrjbjachy so i 493 wožobami šaberacž; 40 krōcz bu wohnjowa wobora wołana, 31 krōcz šta so někať-ke njesbožo na hažny, 7 krōcz so něhdže šfēlesche. A tomu pschi-njeke Sylvester 27 žamomordarštwow a pošpntow žamomor-darštwow. Je jih jenož malo paragrašow šhōstanskeho šato-nja, pschecžimo kotrymž so njeje Sylvester hrēšchiko.

— **W Nürnbergu** su tež „šjawny hodowny šchom“ mēli. Tuton žwēcžesche so šōždn wjecžor wot 19. hacž do 26. dež. psched šhōwnym dwōrnischčjom. Pod nim piškachu šhōry po-sawnistow a dwōjzny tež kapafa krajneje polizije ewangelške duchowne šerlusche.

— **S Italskeje** pižaja — a to pschirunaj i tym, šhtož je tu i Berlina wosjewjene —, so je romski ministerium sa šnuts-šowne naležnosčje porucžik, so maja so wchē taberiny a žubje sa reje šawrjecž, dofelž su tute městna w Italskej šta-ženje sa młodžinu. Wšchē podobne městna w Italskej dnrbja so tohorunja šawrēcž abo pod wožebite došladowanje štašicž. Nowina „Popolo di Roma“ piške k tomu: „Je tōrnosčž žebi myšlicž, so njebudža dla šawrjenja tajkich rejwarňow žusy wjazny k nam pschikhadžecž. Žusy njepschikhadžerja tajkich rej-wanškich městnow dla k nam, ale druhich pschicžinow dla.“ — Myšl žebi wo šachistiskej Italskej hewaf kaž čžejch, to dnr-bišk pschidacž, so w njej hndli žynla wola, lud sa dobre po-čžinki pošhlnicž. W Pruskej podlēšcha ministerium nōžne poli-žajške hodžiny a polēkuje tak pschetrjebanju alkohola a nje-pōžžiwosčži a to, „so by so wjazny žusny do kraja nawabiko“.

Šistowanje: Wožadny, kotrež hišcže žwoje wožadne ros-prawy wo lēcže 1926 njepōžlachy, prošymy, so bychu to hišc-že čžinile a tak šwiš a šwjast mjes herbskimi wožadami a Sserbami pomhale wobkrucžecž. — A. w A. sa 5. njedzeli po po E. — A. w S. W. sa Sept. — M. w L. sa Seg.

Samowitny redaktor: farar Wergacž w Režacžich.